

Arrest

nr. 79 580 van 19 april 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 23 september 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 1 augustus 2011 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 februari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat H. LAKHAL verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 28 oktober 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 1 augustus 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 23 augustus 2011. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 28.10.2009 werd ingediend door :

B., M. (R.R.: 000)

nationaliteit: Marokko

geboren te I. op 01.05.1979

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Qua verblijfsduur zou betrokkene eventueel in aanmerking kunnen komen voor punt 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Echter, om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken, moet een behoorlijk ingevuld arbeidscontract worden voorgelegd. Dit doet betrokkene niet. Hij voegt een enkel een werkbelofte toe.

Dit kan echter niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden, aangezien dit geen arbeidscontract is. Betrokkene kan zich dus niet dienstig beroepen op criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009.

Het feit dat betrokkene werkwilgig is, Nederlands wil leren, Frans zou spreken, diverse getuigenverklaringen voorlegt en een ruime kennissen- en vriendenkring heeft, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de vernietigde instructies dd. 19.07.2009.”

Op 23 augustus 2011 wordt aan verzoeker ook een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van de motiveringsplicht.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“De overheid dient op straffe van onwettigheid van de beslissing iedere bestuurlijke beslissing naar behoren te motiveren.

De motivering bestaat uit zowel de juridische en feitelijke overwegingen die aan de grondslag van de beslissing liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De bestreden beslissing geeft niet de feitelijke en juridische overwegingen weer waaraan zij ten grondslag ligt. Dit vormt een schending van de art. 3 Wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

De Dienst Vreemdelingenzaken verwijst in haar beslissing enkel naar de vernietigde instructie, zonder rekening te houden met het feit dat verzoeker reeds meer dan 5 jaar in België is. Er wordt tevens geen rekening gehouden met het feit dat verzoeker hier een nieuwe leven heeft opgebouwd in België.

Verzoeker legt een belofte tot indiensttreding voor. Dit is een formele belofte dat effectief zal worden omgezet in een arbeidsovereenkomst van zodra verzoeker een positieve beslissing krijgt.

De bestreden beslissing bevat aldus geen voldoende motivering.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (Rv.St, 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; Rv.St, 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; Rv.St, 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519).

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

2.2 In de nota met opmerkingen repliceert verweerder het volgende:

“De vier middelen worden door verwerende partij gezamenlijk behandeld, omdat de grieven door verzoekende partij telkens hernomen worden.

Verzoeker beroept zich op een schending van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheid- en redelijkheidbeginsel en art. 8 EVRM.

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing enkel verwijst naar de vernietigde instructie van 19 juli 2009, zonder rekening te houden met zijn vijfjarig verblijf in België. Hij wijst tevens op de werkbefORTE die hij bij zijn aanvraag 9bis heeft gevoegd en suggereert dat dit voldoende is om een regularisatie te bekomen op basis van criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Hij wijst tevens op de sociale relaties die hij ondertussen in België heeft opgebouwd.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker zich expliciet beroepen heeft bij zijn aanvraag 9bis op criterium 2.8B, dat stelt:

2.8 Voor aanvragen ingediend 3 maanden te rekenen vanaf datum van 15 september 2009 zal ook de vreemdeling met een duurzame lokale verankering in België in aanmerking komen.

Deze situatie betreft de vreemdeling, die het centrum van zijn affectieve, sociale en economische belangen in België heeft gevestigd.

Het bestaan van een duurzame lokale verankering in België is een feitenkwESTIE die onderzocht wordt binnen de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde.

Volgende vreemdelingen komen in aanmerking:

B. Of de vreemdeling die, voorafgaand aan zijn aanvraag, sinds 31 maart 2007 een ononderbroken verblijf in België heeft en die een kopie van een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorlegt, hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon.

Deze instructie werd vernietigd door de Raad van State bij arrest nummer 198.769 van 9 december 2009. De Raad van State oordeelde in zijn arrest dat de instructie in strijd was met het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en met artikel 9bis van de wet van 15 december 1980, omdat door de instructie het onderscheid tussen de buitengewone omstandigheden die het onmogelijk of zeer moeilijk maken de aanvraag in het buitenland in te dienen en de omstandigheden die te maken hebben met de argumenten ten gronde om een verblijfsmachtiging aan te vragen werd opgeheven en de instructie het mogelijk maakte dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevonden ervan vrijgesteld werden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden waren terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen. Uit de overwegingen van dit arrest kan evenwel niet afgeleid worden dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet de mogelijkheid heeft om een beleidslijn uit te zetten of dat het hem niet zou zijn toegestaan om – louter wat betreft de beoordeling ten gronde van een aanvraag om machtiging tot verblijf de duidelijke situaties die aanleiding kunnen geven tot een verblijfsmachtiging en die reeds werden opgenomen in de vernietigde instructie te hernemen (zie RVV nr. 63.066 d.d. 14 juni 2011).

De rechtmatige toepassing van de criteria, zoals vermeld in de instructie van 19 juli 2009, kan, overeenkomstig ondertussen vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, niet betwist worden. Het weze volledigheidshalve opgemerkt dat de bestreden beslissing wel degelijk verwijst naar art. 9bis van de wet van 15 december 1980. Dit vormt de juridische basis, die door middel van de discretionaire bevoegdheid van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid gekaderd wordt binnen een aantal duidelijk gecommuniceerde criteria.

De bestreden beslissing heeft verder rekening gehouden met alle door verzoeker in de aanvraag 9bis naar voor gebrachte elementen, doch terecht geconcludeerd dat in geen arbeidsovereenkomst werd voorgelegd, zodat verzoeker niet in aanmerking komt voor regularisatie op grond van criterium 2.8B:

“Het feit dat betrokkene werkwillic is, Nederlands wil leren, Frans zou spreken, diverse getuigenverklaringen voorlegt en ruime kennissen- en vriendenkring heeft, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doe dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de vernietigde instructies dd. 19.07.2009.”

In de mate dat verzoeker suggereert dat een werkbefORTE voldoende is, heeft verwerende partij de eer te antwoorden dat de bewoordingen van criterium 2.8B nochtans klaar en duidelijk zijn wat dat betreft: (...). een kopie van een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorlegt, hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon.

Het kan desgevallend bezwaarlijk kennelijk onredelijk genoemd worden dat een loutere werkbefORTE, die overigens geenszins dezelfde garanties biedt als een behoorlijk opgestelde arbeidsovereenkomst, niet

voldoende is voor een regularisatie op grond van criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19 juli 2009.

In de mate dat verzoeker een schending van art. 8 EVRM suggereert op basis van zijn sociale relaties die hij in België heeft opgebouwd, heeft verwerende partij de eer te antwoorden dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming van art. 8 van het EVRM vallen.

De vier middelen zijn niet ernstig."

2.3 Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is nu in de bestreden beslissing "enkel naar de vernietigde instructie" wordt verwezen en geen rekening wordt gehouden met het feit dat hij in België een nieuw leven heeft opgebouwd. De motivering is niet voldoende.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)"

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan verzoeker. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat deze instructie "het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen", omdat

“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden” en omdat “uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”.

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651; RvS 31 januari 2012, nr. 217.599; RvS 13 maart 2012, nr. 218.429; RvS 13 maart 2012, nr. 218.431; RvS 13 maart 2012, nr. 218.432; RvS 13 maart 2012, 218.434). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing niet afdoende motiveert met betrekking tot zijn verblijf in België sinds meer dan vijf jaar en het feit dat hij een nieuw leven heeft opgebouwd. Hij meent dat de enkele verwijzing naar de vernietigde instructie niet volstaat. In wezen betoogt verzoeker dat het motief in de bestreden beslissing waarbij verwezen wordt naar de vernietigde instructie met betrekking tot de door hem aangehaalde elementen van integratie, niet volstaat. In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot deze elementen het volgende gemotiveerd

“Het feit dat betrokkene werkwilgig is, Nederlands wil leren, Frans zou spreken, diverse getuigenverklaringen voorlegt en een ruime kennissen- en vriendenkring heeft, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de vernietigde instructies dd. 19.07.2009.”

En

“Qua verblijfsduur zou betrokkene eventueel in aanmerking kunnen komen voor punt 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Echter, om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken, moet een behoorlijk ingevuld arbeidscontract worden voorgelegd. Dit doet betrokkene niet. Hij voegt een enkel een werkbelofte toe.

Dit kan echter niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden, aangezien dit geen arbeidscontract is.”

Hieruit blijkt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf uitsluitend ongegrond is verklaard omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan: er is niet voldaan aan de voorwaarde van behoorlijk ingevuld arbeidscontract. De verblijfsduur en de elementen van integratie die verzoeker heeft aangehaald, worden niet in overweging genomen omdat deze niets afdoen aan de voorwaarden van de instructie, met name het voorleggen van een behoorlijk ingevuld arbeidscontract. Deze voorwaarde wordt als een dwingende regel toegepast, waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt wat dus in strijd is met de discretionaire bevoegdheid waarover de staatssecretaris beschikt. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bevat geen voorwaarde inzake het voorleggen van een behoorlijk ingevuld arbeidscontract, zodat *in casu* de staatssecretaris zelf een voorwaarde aan de wet heeft toegevoegd (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651; RvS 31 januari 2012, nr. 217.599; RvS 13 maart 2012, nr. 218.429; RvS 13 maart 2012, nr. 218.431; RvS 13 maart 2012, nr. 218.432; RvS 13 maart 2012, 218.434).

Waar verweerder in de nota met opmerkingen stelt dat *“het (...) desgevallend bezwaarlijk kennelijk onredelijk (kan) genoemd worden dat een loutere werkbelofte, die overigens geenszins dezelfde garanties biedt als een behoorlijk opgestelde arbeidsovereenkomst, niet voldoende is voor een regularisatie (...)”*, kan hij niet worden gevolgd. De aanvraag om machtiging tot verblijf wordt op kennelijk onredelijke wijze ongegrond verklaard om de enkele reden dat verzoeker geen behoorlijk ingevuld arbeidscontract heeft voorgelegd terwijl artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen voorwaarde bevat inzake het voorleggen van een arbeidscontract.

Het eerste middel is gegrond.

Gezien de gegrondheid van het eerste middel tot de ruimste vernietiging leidt, dient niet verder te worden ingegaan op de overige middelen van het verzoekschrift.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van 1 augustus 2011 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien april tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN